

Vinderup ved nat

Af tidl. provst P K. Poulsen, Grenå.

En af konduktørerne råbte: Vinderup - på en særlig måde.

Det skete, når toget fra Skive nærmede sig stationen.

Jeg hører det stadigvæk for mit indre øre. Træt og søvnig efter en lang dag. Stemningen i toget var ikke ligefrem munter sidst på aftenen. Så pludselig dette: Vinderup! Vinde kom forsigtigt - rup lød som en mindre fanfare. Vi var vant til at sige: Vinnerp.

Endelsen rup har noget at gøre med udflyttersted. Det lyder lidt ensomt. Men vinde - har det noget med blæst at gøre? Den, der stadig går frisk over Limfjordens vande. Eller er vinde blot et mandsnavn? En vinder, der vandt sig landet med skove og søer så sælsomt smukke?

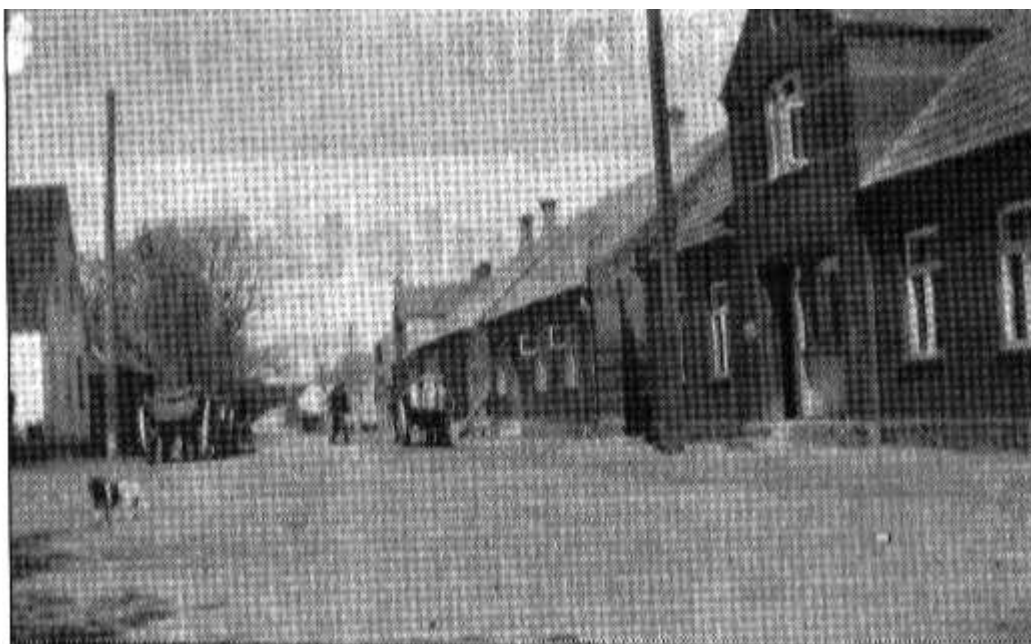
Nå, forøvrigt kunne man jo slå op i et leksikon.

Nej, lad hellere fantasien spille med mulighederne på gåturen fra Vinderup til Sevel. - Eller var nogen måske mødt op med en cykel? I en sådan situation var det godt med brødre, der var skrappe til at styre en herreløs cykel med den ene hånd. Heldigvis nu og da stod han der og ventede. Andre gange gik man de syv km i al slags vejr.

Mærkeligt nok er det de lyse smukke sommeraftener, der står prentet i erindringen.

Er hest, der står og pruster i nattedisen. Nogle nysgerrige kalve. En kvie, der pludselig rejste sig, så man fik et chok.

Gadegaard dukkede op. Det var næsten Vinderup, nu gik resten af sig selv.



Engang stod jeg midt om natten på gårdspladsen og råbte. Forkarlen på Damgaard var nervøs for et forkert vendt føl. På Gadegaard boede en kyndig. Mig af sted - Hvem er det? råbte de ud fra to vinduer samtidig.

Ja, hvem var jeg? - Trediekarlen fra Damgaard. Vi skal have føl, som vender forkert. Så af sted over stok og sten til en lettet forkarl Martin, der havde klaret sagen alene. Det var lige før vi sang en takkesalme.

Andre ture mindedes man. Turen til guldsmeden f.eks., det var noget med et nyt ur, man fik i konfirmationsgave. Det havde en fin ankergang, sagde alle. Det kunne jeg også høre, selvom jeg ikke vidste, hvad det betød.

Så var der tandlægebesøg. Det var Helms eller Grill eller en helt tredje, som var almindeligt uddannede læger.

Det koster to kr. at blive bedøvet, har du dem? To kindtænder skal ud, de sidder godt fast, det gør ondt! Nej, tak! - Den første kom ud. Rødderne gik helt ned i tæerne. Nu vil du nok godt bedøves? spurgte han. Jeg: Hvor meget koster det nu? Han: Stadigvæk 2 kr.! Jeg: Nej, tak. - Derhjemme i Nautrup blev min madmor bange, da hun så nattens gerninger. Min pude var rød som Dannebrog, fortalte hun senere.

Jeg gik og skovede et stykke fra ejendommen. Hun råbte hjemmefra, så det kunne høres halvvejs til Herrup.

Jeg blev kaldt hjem og cyklede til Vinderup i glat føre, temmelig svimmel. På vej hjem gumlede jeg på gazetamponer og reddede livet.

Nu var jeg ud for Vestergaard og mindedes en anden nat. Vi var 10-20, der gik fra Vinderup efter et møde. Jeg var blevet 15 år, og mægtige ting rumsterede i ens krop, bl.a. forfængelighed.

Når man nu syntes, at man så lidt for klodset ud med frakke og skindhue og vanter, kunne man vel klare sig uden. Hen på natten vågnede jeg i min seng og mærkede på det ene øre. Det var i nattens løb svulmet op til fingertykkelse. Når jeg løftede hovedet og rystede på det, dirrede øret længe på en foruroligende måde.

Dagen efter til Vinderup. Nu på cykel og pakket godt ind, men da var der jo heller ingen piger at gøre indtryk på.

Lægen igen: Du har sandelig været heldig! - Jeg: Hvordan det? Det var jo svært at forstå. - Lægen: En andengrads forfrysning følges af trediegrads. Så ville øret falde af Du har været lige på grænsen af trediegrads. Tillykke med, at du stadig har to ører!

Engang fortalte jeg om det i en bus, der kørte gennem Vinderup. En udflugtsbus. Jeg skulle fortælle. Det gjorde jeg så i højtaleren. Stemningen var god og munter. Vi kom fra Sevel Kro. En mente, at havde jeg mistet øret, havde min kone sagt nej til mig. En anden, at så havde vi slet ikke haft den skønne tur med hinanden til Sevel Kro.

Ja, så lille en ting kunne have ændret en livs bane totalt! Man bliver lidt svimmel ved tanken.

Nå, nu jeg er i Sevel på min natlige tur, - »Stegte ål på Sevel Kro«, det var et godt slogan. Lidt før lå Sparekassen. Her boede mine forældre. En sten på 1. salsruden gav altid resultat.



I den tidligere sparekassebygning boede P. K. Poulsens forældre. En sten på ruden i gavlen gav altid resultat!

Måske lå en af brødrene og sov i værelset i vestgavlen.

Nu var det bare med at komme i seng. Dog skulle man lige have et par af mors gode hjemmebagte »træskoringe« inden otte timers ubrudt fredfyldt søvn, der blev afbrudt af malerens hyggelige snak med fru Vestergaard.

Det lød så troskyldigt. Det var, som man med denne stemmeføring kun kunne tale sandhed og bruge gode ord.

Morten Korchs »De røde heste« lå på natbordet. Efter vilde diskussioner og spekulationer om Luther, Kant, Søren Kirkegaard o.s.v. var det godt med et kapitel af Morten Korch. Nå, nu råbte far, at der var morgenkaffe - og klokkespillet havde allerede for længe siden meddelt, at »Nu rinder solen op af østerlide«. Det var så den nat.

P K. Poulsen